

Sygn. akt I C 2344/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu, I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SR Ewelina Iwanowicz

Protokolant: Patrycja Łuczak

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2017 roku w Zgierzu na rozprawie

sprawy z powództwa **D. B.**

przeciwko **Gminie A.**

o zapłatę

1. zasądza od Gminy A. na rzecz D. B. kwotę 15.000,00 (piętnaście tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia z odsetkami:

a) ustawowymi od dnia 21 października 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty od kwoty 10.000,00 (dziesięć tysięcy) złotych,

b) ustawowymi za opóźnienie od dnia 25 marca 2017 roku do dnia zapłaty od kwoty 5.000,00 (pięć tysięcy) złotych;

2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

3. zasądza od Gminy A. na rzecz D. B. kwotę 2.167,00 (dwa tysiące sto sześćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

4. nakazuje pobrać od Gminy A. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu kwotę 287,92 (dwieście osiemdziesiąt siedem 92/100) złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 2344/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 6 listopada 2015 roku D. B. wniósł o zasądzenie od Gminy A. kwoty 10.000 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 21 października 2015 roku tytułem zadośćuczynienia pieniężnego oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 29 stycznia 2015 roku o godz. 8.00

w A. powód jadąc rowerem na odcinku ulicy (...) bezpośrednio przy bramie MOSiR wjechał na pokryty świeżym śniegiem odcinek drogi

i wówczas doszło do załamania znajdującego się pod pokrywą śnieżną warstwy lodu, pokrywającego głęboką kałużę powstałą w nierówności nawierzchni drogi. W wyniku tego powód stracił równowagę i przewrócił się doznając urazów ciała, w tym złamania nasady dalszej kości promieniowej lewej. Zdaniem powoda winnym powstania szkody jest zarządca drogi – ulicy (...), tj. pozwana Gmina, która nie zapewniła właściwego zimowego utrzymania jezdni. Powód dodał, iż przyczyną wypadku nie była utrata równowagi przez kierującego rowerem na skutek śliskości nawierzchni, lecz załamanie się warstwy lodu

na głębokiej kałuży, pokrytej świeżym śniegiem. Pozwany zgłosił szkodę zarządcy drogi, który przekazał następnie zgłoszenie ubezpieczycielowi Towarzystwu (...) i (...) S.A. w W., który w dniu 20 października 2015 roku odmówił przyjęcia odpowiedzialności za szkodę.

[pozew – k. 3-5]

W odpowiedzi na pozew Gmina A. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu. Nadto pozwana wniosła o zawiadomienie o toczącym się procesie i wezwanie do udziału w sprawie w trybie art. 84 k.p.c. Towarzystwa (...) S.A. w W.. Pozwany zakwestionował powództwo co do zasady jak i co do wysokości, w szczególności zakwestionował istnienie przesłanek uzasadniających odpowiedzialność strony pozwanej za skutki zdarzenia z dnia 29 stycznia 2015 roku.

[odpowiedź na pozew – k. 48-50]

Pismem procesowym z dnia 20 lutego 2017 roku, doręczonym pozwanej w dniu 24 marca 2017 roku, powód rozszerzył powództwo w ten sposób, że wniósł o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kwoty 15.000 złotych z odsetkami:

- a) ustawowymi liczonymi od kwoty 10.000 złotych od dnia 21 października 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- b) ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 5.000 złotych od dnia doręczenia odpisu pozwu do dnia zapłaty.

[pismo procesowe z dnia 21.02.2017 r. – k. 105, zwrotne potwierdzenie odbioru przez pozwaną – k. 116]

W piśmie procesowym z dnia 19 kwietnia 2017 roku pozwana wniosła o oddalenie powództwa również w zakresie w jakim zostało rozszerzone i zasądzenie kosztów procesu. Pozwana zakwestionowała możliwość zasądzenia kwoty po 2.500 złotych za 1 % uszczerbku na zdrowiu oraz zasadność dochodzenia odsetek od rozszerzonej części powództwa od doręczenia pozwanej odpisu pozwu, podczas gdy pismo z rozszerzeniem powództwa zostało jej doręczone 24 marca 2017 roku.

[pismo procesowe z dnia 19.04.2017 r. – k. 109-110]

Na ostatnim terminie rozprawy w dniu 24 kwietnia 2017 roku pełnomocnik powoda poparł powództwo. Pełnomocnik pozwanej wniósł o jego oddalenie. Na wypadek uwzględnienia powództwa podniósł zarzut przyczynienia się powoda do powstania szkody w 50 %.

[protokół rozprawy z dnia 24.04.2017 r. – k. 118v.]

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 stycznia 2015 roku ok. godz. 8.00 powód D. B. jadąc rowerem ulicą (...) w A. przed wjazdem na obiekt MOSiR przy ulicy (...) wjechał na pokrytą śniegiem zamarzną kałużę znajdującą się w nierówności gruntowej drogi, co spowodowało załamanie się lodu, wpadnięcie koła w zadolenie i upadek powoda z roweru. Na drodze nie było żadnego oznakowania wyłączającego odcinek jezdni z ruchu. Powierzchnia kałuży nie była rozjeżdżona przez inne pojazdy. Nawierzchnia jezdni nie była posypana solą bądź piaskiem. Wjeżdżając na powyższy odcinek drogi powód nie widział oblodzenia, ponieważ lód był przykryty śniegiem. Tego dnia śnieg nie padał, był lekki przymrozek, widoczność była dobra. Śnieg padał nocą. Przed zdarzeniem powód jechał na rowerze z maksymalną prędkością 10 km/h.

[załącznik nr 1 do uchwały w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy – Miasto A. – k. 13-15 k. 30v.-32, k. 43-44, dokumentacja fotograficzna – k. 16, k. 23, k. 33, wydruki ze stron internetowych www.aleksandrow.sipgminy.pl – k. 19-22, wyjaśnienia informacyjne powoda – k. 73-74 w zw. z zeznaniami powoda – k. 118-118v., zeznania świadka K. B. – k. 74-74v.]

Zarządcą drogi – ulicy (...) w A. jest Urząd Miejski w A.. W sezonie zimowym za utrzymanie ulicy odpowiedzialny jest Miejski Ośrodek Sportu i Rekreacji w A. będący jednostką polegającą Gminie.

[bezsporne, a ponadto kopia pisma z dnia 18.09.2015 r. – k. 30, kopia pisma z dnia 9.10.2015 r. - 45]

W dniu zdarzenia powód poruszał się rowerem typu „góral” na grubych oponach wymienionych w poprzednim sezonie. Powód poruszał się rowerem przez cały rok. Uprzednio jeździł już w sezonie zimowym, także po nieznacznych opadach śniegu. Ostatnio przed wypadkiem powód jechał tą drogą około półtora roku wcześniej.

[wyjaśnienia informacyjne powoda – k. 73v. w zw. z zeznaniami powoda – k. 118, zeznania świadka K. B. – k. 74, zdjęcia – k. 81-83]

Po upadku powód nie był w stanie kontynuować jazdy z uwagi na nasilające się dolegliwości bólowe lewego nadgarstka. Zadzwonił po żonę, z którą udał się po pomoc do ośrodka zdrowia, a następnie do Wojewódzkiego Szpitala (...) im. M. S.-Curie w Z..

[wyjaśnienia informacyjne powoda – k. 73v. w zw. z zeznaniami powoda – k. 118, zeznania świadka K. B. – k. 74]

W szpitalu stwierdzono u powoda złamanie nasady dalszej kości promieniowej lewej bez przemieszczenia odłamów. Ręka została zaopatrzona w opatrunek gipsowy przedramienny. Zalecono przyjmowanie leku D., przeciwobrzękowe ułożenie kończyny i kontrolę w (...) za 10 dni.

[poświadczona za zgodność z oryginałem kopia karty informacyjnej leczenia szpitalnego – k. 11, poświadczona za zgodność z oryginałem kopia załącznika do karty informacyjnej – konsultacja ortopedyczna – k. 12]

Przez pierwszy tydzień po zdarzeniu powód odczuwał bóle ręki i przyjmował leki przeciwbólowe.

[wyjaśnienia informacyjne powoda – k. 73v. w zw. z zeznaniami powoda – k. 118]

Dalsze leczenie kontynuował w SP ZOZ w A.. W dniu 4 marca 2017 roku zdjęto powodowi gips okrężny i po wykonaniu zdjęć RTG założono szynę gipsową. Usztywnienie ręki zdjęto w dniu 10 marca 2017 roku. Zalecono powodowi wykonywanie ćwiczeń usprawniających we własnym zakresie.

[poświadczona za zgodność z oryginałem kopia dokumentacji medycznej POZ – k. 10-10v., wyjaśnienia informacyjne powoda – k. 73v. w zw. z zeznaniami powoda – k. 118, zeznania świadka K. B. – k. 74]

Powód jest osobą praworęczną. W okresie kiedy powód miał rękę w opatrunku gipsowym nie mógł opiekować się dwójką swoich dzieci. Wszystkie obowiązki w tym zakresie przejęła jego żona. Powód wymagał opieki przy przygotowywaniu posiłków i czynnościach higienicznych. Pomoc tę najczęściej świadczyła mu żona.

[wyjaśnienia informacyjne powoda – k. 73v. w zw. z zeznaniami powoda – k. 118, zeznania świadka K. B. – k. 74]

D. B. przebywał na zwolnieniu lekarskim nieprzerwanie od dnia

19 stycznia 2015 roku do dnia 26 marca 2015 roku. Został uznany za zdolnego do pracy od dnia 27 marca 2015 roku.

[poświadczone za zgodność z oryginałem kserokopie druków zwolnienia lekarskiego (...) k. 9, k. 17-18, kserokopie druków zwolnienia lekarskiego (...) k. 34-35, kserokopia zaświadczenia lekarskiego – k. 41, wyjaśnienia informacyjne powoda – k. 73v.

w zw. z zeznaniami powoda – k. 118, zeznania świadka K. B. – k. 74]

Powód w wyniku zdarzenia z dnia 29 stycznia 2015 roku doznał złamania dalszej nasady lewej kości promieniowej. Obecnie po leczeniu zachowawczym i postępowaniu usprawniającym występuje nieznaczne zniekształcenie w miejscu przebitego złamania, ograniczenia ruchomości lewego stawu promieniowo-nadgarstkowego, umiarkowany okresowy zespół bólowy i poczucie pogorszenia sprawności lewej kończyny górnej. Uszczerbek na zdrowiu powoda w zakresie narządów ruchu jest stały i obecnie wynosi 6 % według punktu 122a – złamania w obrębie nasad jednej lub obu kości przedramienia, powodujące ograniczenia ruchomości nadgarstka i zniekształcenia – w zależności od stopnia zaburzeń czynnościowych – ze zniekształceniem 5-15 (5-10) zgodnie z treścią Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku

(Dz. U. z 2013 r. poz. 954). U powoda przed wypadkiem nie występowały żadne zmiany zwyrodnieniowe w okolicy lewego nadgarstka. Zakres cierpień fizycznych powoda

w związku z doznanymi obrażeniami narządów ruchu był nieznaczny, co było związane

z doznawanym bólem, koniecznością pozostawania przez prawie sześć tygodni w ciężkim niewygodnym unieruchomieniu gipsowym, wykonywaniem ćwiczeń i ograniczeniem sprawności. Powód po wypadku przyjmował leki o działaniu przeciwbólowym. Największe dolegliwości bólowe spowodowane urazem i wymagające systematycznego przyjmowania leków trwały przez okres około 1-2 tygodni po wypadku. Ze względu na doznane obrażenia narządów ruchu występowała potrzeba częściowej pomocy osób trzecich przez okres

6 tygodni po zdarzeniu w wymiarze około 3 godzin dziennie. Powód musiał pozostawać

w opatunku gipsowym przedramiennie – dłoniowym przez pięć tygodni po urazie i przez pierwszy tydzień po zdjęciu unieruchomienia, zanim nie odzyskał większej sprawności lewej kończyny górnej. Obecnie u powoda ze względu na doznane obrażenia narządów ruchu już nie występuje potrzeba pomocy osób trzecich w wykonywaniu codziennych czynności. Rokowania na przyszłość są dobre. Nie można do końca wykluczyć pojawienia się w przyszłości zmian zwyrodnieniowych w lewym stawie promiennie-nadgarstkowym.

[pismna opinia biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii z załącznikiem – k. 96-99]

Po około 5-7 dniach od wypadku powód z żoną pojechali na miejsce zdarzenia i wykonali jego zdjęcia.

[wyjaśnienia informacyjne powoda – k. 73v. w zw. z zeznaniami powoda – k. 118, zeznania świadka K. B. – k. 74v., dokumentacja fotograficzna – k. 16, k. 23, k. 33]

Powód decyzją z dnia 26 czerwca 2015 roku otrzymał z własnej polisy na życie kwotę 1.350 złotych.

[kopia decyzji z dnia 26.06.2015 r. – k. 42v. i akta szkody płyta CD – k. 65]

W dniu 7 września 2015 roku D. B. zgłosił Gminie A. szkodę, jakiej doznał w wyniku zdarzenia z dnia 29 stycznia 2015 roku, wnosząc o wypłatę zadośćuczynienia w wysokości 10.000 złotych

[kserokopia zgłoszenia szkody – k. 29-29v. i akta szkody płyta CD – k. 65, pismo powoda z dnia 4.10.2015 r. – k. 42]

Pozwana Gmina posiada polisę ubezpieczenia mienia od zdarzeń losowych wykupioną

w Towarzystwie (...) S.A. w W. W dniu 18 września 2015 roku Urząd Miejski w A. przekazał zgłoszenie szkody złożone przez powoda ubezpieczycielowi.

[kserokopia polisy – k. 52-60, kserokopia pisma UM w A. z załącznikami – k. 30-41 i akta szkody płyta CD – k. 65]

Pismami z dnia 9 i 20 października 2015 roku skierowanymi do ubezpieczyciela pozwana Gmina odmówiła przyjęcia odpowiedzialności za szkodę na osobie powoda.

[kopia pisma z dnia 9.10.2015 r. – k. 46, kopia pisma z dnia 20.10.2015 r. – k. 46]

Pismem z dnia 20 października 2015 roku ubezpieczyciel pozwanej Gminy odmówił uznania roszczeń zgłoszonych przez powoda w związku ze zdarzeniem z dnia 29 stycznia 2015 roku.

[akta szkody płyta CD – k. 65, kserokopia pisma pozwanej – k. 46]

D. B. ma 40 lat. Obecnie pracuje w archiwum. Do dnia dzisiejszego odczuwa w minimalnym stopniu ograniczenie ruchomości lewej dłoni, jak również dyskomfort przy zmianie pogody. Kiedy „przerzuci więcej pudeł” w pracy, to wieczorem

i następnego dnia boli go ręka. Obecnie nie zażywa żadnych leków w związku z dolegliwościami bólowymi. Leczenie następstw zdarzenia z dnia 29 stycznia 2015 roku zostało zakończone. Powód wrócił do jazdy na rowerze po około miesiącu po powrocie do pracy po przedmiotowym wypadku. Pozostaje w gospodarstwie domowym z żoną i dwójką dzieci. Powód zarabia 1.450 złotych netto, a jego żona ponad 3.000 złotych. Stałe miesięczne koszty utrzymania rodziny powoda wynoszą 3.000 złotych. Powód nie posiada żadnych oszczędności.

[wyjaśnienia informacyjne powoda – k. 73v. w zw. z zeznaniami powoda – k. 118, zeznania świadka K. B. – k. 74]

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane dowody, które uznał za wiarygodne.

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na kopiach dokumentów załączonych do akt sprawy, których prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego nie nasuwała żadnych wątpliwości.

Sąd oparł się również na zdjęciach miejsca zdarzenia, przy czym podkreślić należało, iż powód z żoną wykonali je po kilku dniach od wypadku, w innych warunkach atmosferycznych.

Opinia biegłego ortopedy sporządzona w przedmiotowej sprawie była rzetelna, sporządzona zgodnie z wymogami specjalistycznej wiedzy, zawierająca pełne i fachowe wyjaśnienia kwestii wymagających wiadomości specjalnych.

Biegły wydał opinię

po zapoznaniu się z aktami sprawy i po przeprowadzeniu badania powoda. Wnioski przedstawione w sporządzonej opinii, zostały oparte na powyżej wskazanym materiale dowodowym. Biorąc pod uwagę podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków Sąd uznał sporządzoną opinię za w pełni miarodajną i wyczerpującą. Strony nie kwestionowały wniosków i konkluzji zawartych

w przedmiotowej opinii i nie zgłaszały wniosków o powołanie dowodu z opinii uzupełniającej lub dowodu z opinii innych biegłych. Również w ocenie Sądu nie było potrzeby uzupełnienia sporządzonej opinii biegłego ortopedy.

Sąd uznał za wiarygodne w całości zeznania powoda. Powód przedstawił chronologicznie szczegółową relację dotyczącą przebiegu wypadku, procesu leczenia, zmian jakie wypadek i jego skutki wywarły na jego życie zawodowe i prywatne. Sąd nie miał podstaw do kwestionowania zeznań powoda, gdyż zostały one potwierdzone w pozostałym materiale dowodowym, w tym w szczególności w zeznaniach świadka K. K.

-B..

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu prawie w całości.

W przedmiotowej sprawie nie było sporu co do faktu wystąpienia zdarzenia szkodowego w dniu 29 stycznia 2015 roku i doznanych obrażeń przez powoda. Sporna natomiast była kwestia odpowiedzialności pozwanej Gminy za szkodę i wysokości należnego powodowi zadośćuczynienia.

Jak stanowi art. 20 ust. 1 pkt 4 i 10 ustawy z dnia 21 marca 1985r o drogach publicznych (t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 1440 z późn. zm.) do podstawowych obowiązków ciążących na zarządcach dróg należy szeroko rozumiany obowiązek utrzymania nawierzchni dróg oraz wykonywania ogółu prac remontowych i zabezpieczających przywracających pierwotny stan nawierzchni oraz bieżących robót konserwacyjnych, porządkowych i innych, których celem jest poprawa i zwiększenie bezpieczeństwa ruchu. W celu realizacji tego zadania zarządca powinien utrzymywać podlegające mu drogi w stanie wykluczającym narażenie użytkowników na wypadek pozostający w adekwatnym (wyłącznym i bezpośrednim) związku przyczynowym z ich wykorzystaniem.

Podstawą odpowiedzialności Gminy A. jako zarządcy drogi za szkodę, jakiej doznał powód w dniu 29 stycznia 2015 roku, jest art. 415 k.c., zgodnie z którym kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę obowiązany jest do jej naprawienia.

Pozwana zobowiązana do utrzymania należytego stanu nawierzchni ulicy (...) w A. jako zarządca tej drogi zawarła umowę ubezpieczenia oc z Towarzystwem (...) S.A. w W.. W niniejszej sprawie ubezpieczyciel pomimo zawiadomienia o toczącym się przeciwko pozwanej procesie i wezwaniu do udziału w sprawie w trybie przyzwożenia nie wstąpił do niniejszego procesu.

Strona pozwana zakwestionowała swoją odpowiedzialność co do zasady podnosząc, że wywiązała się obowiązku zimowego utrzymania odcinka drogi na którym doszło do szkody po stronie powoda. Tym samym brak jest podstaw do stwierdzenia, że powód doznał uszkodzenia ciała w następstwie zachowania czy zaniechania strony pozwanej.

Co więcej, jak twierdziła pozwana, powód nie zachował należytej staranności poruszając się rowerem po zamarzniętej jezdni i błocie. W konsekwencji szkoda, jakiej doznał powód, jest wynikiem nieszczęśliwego wypadku, za który strona pozwana nie ponosi odpowiedzialności.

W ocenie Sądu, twierdzenia strony pozwanej, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, nie polegają na prawdzie. Z zeznań świadka K. B.

oraz przesłuchania powoda i przedstawionej przez powoda dokumentacji fotograficznej wynika, że w miejscu gdzie doszło do zdarzenia szkodowego powierzchnia gruntowej drogi jest pofałdowana, co powoduje zbieranie się wody deszczowej lub z roztopów w formie rozległych kałuży. W okresie zimowym kałuże te mogły zamarzać, a po przyprószeniu śniegiem mogły być niewidoczne dla użytkowników drogi. Jednak co należy podkreślić, w przedmiotowej sprawie uchybienia obowiązkowi zarządcy drogi po stronie pozwanej należy upatrywać nie tylko w zaniedbaniu obowiązku zimowego utrzymania drogi, ale głównie w niedopełnieniu obowiązku utrzymania jej nawierzchni w stanie, który umożliwiałby bezpieczne poruszanie się różnym użytkownikom (kierowcom pojazdów mechanicznych, pieszym i rowerzystom), w tym przede wszystkim poprzez utrzymanie równej nawierzchni.

Zaniechanie wykonania powyższego obowiązku ustawowego stanowiło, w ocenie Sądu, działanie bezprawne i w pełni zawinione. W konsekwencji pozwanej Gminie można było przypisać winę w zaistnieniu zdarzenia szkodzącego, który pozostawał w adekwatnym związku przyczynowym z powstaniem szkody po stronie powoda.

Stosownie do art. 444 § 1 k.c. zd. pierwsze, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

W myśl art. 445 § 1 k.c., w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W orzecnictwie ukształtowana została zasada, zgodnie z którą funkcja kompensacyjna powinna mieć najistotniejsze znaczenie dla ustalenia wysokości zadośćuczynienia. Uzupełnieniem jak i ograniczeniem tej zasady był pogląd, że wysokość zadośćuczynienia powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (zob. np. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 1965 r., sygn. akt I PR 203/65, OSP 1966/4/92). Jego konsekwencją – na co wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 30 stycznia 2004 r., sygn. akt I CK 131/03, opublikowanego w OSNC 2005/2/40 (LEX nr 141820) – była utrzymująca się tendencja do zasądzania skromnych sum tytułem zadośćuczynienia

za doznaną krzywdę. W ostatnich latach Sąd Najwyższy, w dążeniu do przełamania tej tendencji, wielokrotnie podkreślał, że ze względu na kompensacyjny charakter zadośćuczynienia o jego rozmiarze powinien decydować w zasadzie rozmiar doznanej krzywdy, tj. stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich rodzaj, intensywność, czas trwania, nieodwracalność następstw wypadku, konsekwencje uszczerbku na zdrowiu

w dziedzinie życia osobistego i społecznego, wiek poszkodowanego, rodzaj wykonywanej pracy i inne podobne okoliczności danej sprawy (wyrok SN z dnia 17 września 2010 r.,

sygn. akt II CSK 94/10, OSNC 2011/4/44, wyrok SN z dnia 30 stycznia 2004 r., sygn. akt

I CK 131/03, OSNC 2005/2/40, wyrok SA w Gdańsku z dnia 31 grudnia 2010 r., sygn. akt

III APa 21/10, Lex nr 784244, wyrok SN z dnia 26 listopada 2009 r., sygn. akt III CSK 62/09, wyrok SN z dnia

19 stycznia 2012 r., sygn. akt IV CSK 221/11, LEX nr 1119550). Powołanie się przy ustalaniu zadośćuczynienia na

potrzebę utrzymania jego wysokości w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, nie może prowadzić do podważenia kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia. Zasada umiarkowanej wysokości odszkodowania ma bowiem uzupełniający charakter w stosunku do kwestii zasadniczej, jaką jest rozmiar szkody niemajątkowej (uzasadnienie wyroku SA w Gdańsku z dnia 31 grudnia 2010 r., sygn. akt

III APa 21/10, LEX nr 784244 i powołane w nim orzeczenia SN: wyrok SN z dnia 9 listopada 2007 r., sygn. akt V

CSK 245/2007, OSNC - ZD 2008/4/ 95 i wyrok SN z 13 grudnia 2007 r., sygn. akt I CSK 384/07, LEX nr 351187

oraz uzasadnienie wyroku SN z dnia 13 grudnia 2007 r., sygn. akt I CSK 384/07, LEX nr 351187). W aktualnej linii

orzeczniczej podkreśla się, iż zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać pewną ekonomicznie odczuwalną wartość (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 listopada 2007 r., sygn. akt I ACa 617/07,

LEX nr 795203, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 7 września 2012 r., sygn. akt

I ACa 640/12, LEX nr 1220559). Zwraca się również uwagę na konieczność rozważenia wszystkich okoliczności

istotnych dla określenia rozmiaru doznanej krzywdy takich jak: wiek poszkodowanego, stopień cierpień fizycznych

i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw uszkodzenia ciała lub wywołania

rozstroju zdrowia (kalectwo, oszpeccenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności

społecznej, bezradność życiowa oraz inne czynniki podobnej natury, które to okoliczności muszą być rozważane

indywidualnie w związku z konkretną osobą pokrzywdzonego i sytuacją życiową, w jakiej się znalazł (zob. wyrok SN z

9 listopada 2007 r., sygn. akt V CSK 245/2007, OSNC - ZD 2008/4/ 95; wyrok SN z dnia 26 listopada 2009 r., sygn.

akt III CSK 62/09, LEX nr 738354, wyrok SN z 13 grudnia 2007 r., sygn. akt

I CSK 384/07, LEX nr 351187). Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Łodzi z uzasadnieniem wyroku z dnia 3 lutego 2017

r., sygn. akt I ACa 1013/16 (LEX nr 2250125) o rozmiarze należnego zadośćuczynienia decyduje rozmiar doznanej

krzywdy, zadośćuczynienie ma bowiem na celu naprawienie szkody niemajątkowej, wyrażającej się doznaną krzywdą

w postaci cierpień fizycznych i psychicznych. Nie dający się ściśle wymierzyć charakter krzywdy sprawia, że ustalenie

jej rozmiaru, a tym samym i wysokości zadośćuczynienia zależy od oceny sądu. Ocena ta powinna uwzględniać

całokształt okoliczności sprawy. Przy ustalaniu rozmiaru cierpień powinny być uwzględniane zobiektywizowane

kryteria oceny, lecz odniesione do indywidualnych okoliczności danego wypadku. Oceniając rozmiar doznanego

naruszenia trzeba zatem wziąć pod rozwagę całokształt okoliczności, w tym rodzaj cierpień psychicznych, ich nasilenie

i czas trwania, bezradność życiową, konieczność korzystania

ze wsparcia bliskich oraz inne czynniki podobnej natury. Wszak zadośćuczynienie powinno spełniać przede wszystkim funkcję kompensacyjną.

Przyznając kwotę 15.000 złotych tytułem zadośćuczynienia Sąd wziął pod uwagę zakres cierpień i obrażeń odniesionych przez powoda, w tym ograniczenie ruchomości ręki lewej i bólu, który powód odczuwał bezpośrednio po zdarzeniu. Powód musiał również zmagać się z unieruchomieniem lewej ręki w opatrunku gipsowym a następnie szynie gipsowej przez okres 6 tygodni. Z tego powodu powód nie mógł pomagać żonie przy zajmowaniu się dwójką wspólnych dzieci. Co więcej sam potrzebował pomocy przy wykonywaniu czynności takich jak przygotowywanie posiłków czy załatwianie czynności higienicznych. Częściowa pomoc osób trzecich była potrzebna powodowi przez okres

6 tygodni po zdarzeniu w wymiarze około 3 godzin dziennie. Z powodu unieruchomienia kończyny powód był niezdolny do pracy od dnia 29 stycznia 2015 roku do dnia 27 marca 2015 roku, co wiązało się z wyłączeniem możliwości zarobkowania. Przez pewien czas

po zdarzeniu nie mógł jeździć na rowerze, z którego wcześniej korzystał bez względu na porę roku. Sąd wziął również pod uwagę wysokość ustalonego przez biegłego uszczerbku na zdrowiu powoda. Biegły określił, iż uszczerbek ten jest trwały i wynosi 6 %. Dodatkowo Sąd wziął pod uwagę fakt, iż obecnie powód nadal odczuwa ból nadgarstka przy zmianach pogody i przy większym wysiłku fizycznym, który musi podejmować na stanowisku pracy na którym jest obecnie zatrudniony. Ponadto, biegły z zakresu medycyny nie wykluczył zmian zwyrodnieniowych w lewym stawie promiennie-nadgarstkowym.

W ocenie Sądu, w świetle powyższych okoliczności kwota 15.000 złotych tytułem zadośćuczynienia jest adekwatna do charakteru odniesionych przez powoda obrażeń, długotrwałości i intensywności odczuwanych przez niego dolegliwości, konieczności korzystania z pomocy osób trzecich, wpływu zdarzenia szkodzącego na aktualny stan zdrowia powoda, a także stanowi dla niego realną wartość ekonomiczną.

O odsetkach od kwoty zadośćuczynienia w wysokości 10.000 złotych Sąd orzekł zgodnie z art. 481 § 1 i § 2 k.c. mając na uwadze, że powód w pozwie wnosił o zasądzenie odsetek od tej kwoty od dnia 21 października 2015 roku. Skoro pozwana i jej ubezpieczyciel, do którego Gmina przekazała zgłoszenie szkody, ostatecznie odmówili realizacji roszczeń powoda w dniu 20 października 2015 roku, to powód był uprawniony do żądania odsetek od tej kwoty od dnia 21 października 2015 roku, bowiem od tej daty pozwana pozostawała w opóźnieniu z wypłatą należnego powodowi zadośćuczynienia.

Powód rozszerzył powództwo w piśmie procesowym z dnia 21 lutego 2017 roku wnosząc o zasądzenie ponad żądanie wskazane w pozwie kwoty 5.000 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W ocenie Sądu, dopiero od doręczenia odpisu tego pisma pozwanej można mówić o opóźnieniu w spełnieniu tego świadczenia, bowiem do tego momentu roszczenie powoda (zarówno w zgłoszeniu szkody jak i w pozwie) dotyczyło zadośćuczynienia jedynie w kwocie 10.000 złotych. Skoro pismo ze zmianą powództwa pozwany otrzymał w dniu 24 marca 2017 roku (k. 116), to Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 5.000 złotych od dnia 25 marca 2017 roku do dnia zapłaty.

W konsekwencji oddaleniu podlegało powództwo w zakresie żądania odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 5.000 złotych od dnia 6 listopada 2015 roku (data wniesienia pozwu) do dnia 24 marca 2017 roku, bowiem w tym okresie roszczenie powoda nie było jeszcze wymagalne.

Jednocześnie Sąd nie uwzględnił zarzutu przyczynienia się powoda do zaistnienia szkody w 50 %, który to zarzut został podniesiony przez pozwaną na ostatnim terminie rozprawy w dniu 24 kwietnia 2017 roku. Strona pozwana nie przedstawiła w tej mierze żadnych dowodów mimo, że podnosząc ten zarzut powinna mieć świadomość ciężącego na niej z mocy art. 6 k.c. obowiązku dowiedzenia zaistnienia takich okoliczności, które pozwoliłyby na przypisanie powodowi obiektywnie nieuprawnionego zachowania.

Nie spełniają tego wymogu gołosłowne twierdzenia o tym, że powód nie dostosował prędkości jazdy na rowerze do panujących wówczas warunków bądź nie powinien korzystać

z roweru w porze zimowej. Natomiast, w świetle zgromadzonego (prawie wyłącznie z inicjatywy strony powodowej) materiału dowodowego, Sąd nie znalazł żadnych przesłanek do uznania przyczynienia się powoda do szkody w jakimkolwiek stopniu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. zasądzając od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.167 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu. Na koszty poniesione przez powoda w łącznej wysokości 2.167 złotych składało się: wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w wysokości 1.200 złotych zgodnie z § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490 z zm.), 500 złotych tytułem opłaty sądowej (k. 2), 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (k. 8), 200 złotych tytułem zaliczki na biegłego (k. 76) i 250 złotych tytułem opłaty sądowej od rozszerzonej części powództwa (k. 108).

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 623) w zw. z art. 100 zd. 2 k.p.c. Sąd nakazał pobrać od Gminy A. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu kwotę 287,92 złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych poniesionych tymczasowo z funduszy Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu (k. 101).